

בענין ספק ספיקא להוציא ממון מחזקתו

הרי זה מקח טעות, זיל בתר רובא, ורובא דאינשי לרדיא הוא דזבני; ושמואל אמר: יכול שיאמר לו לשחיטה מכרתיו לך. ולא אזלינן בתר רובא? כי אזלינן בתר רובא - באיסורא, אבל בממונא לא אזלינן בתר רובא, אלא המוציא מחבירו עליו הראיה.

ו. מרדכי מסכת כתובות הגהות מרדכי פרק אלמנה ניזונת רמז שח

תשובת רבינו מרדכי על ששאלתם ראובן הלך לעולמו בלא בנים והניח [אח] קטן ואשה מעוברת ואחר פטירתו ילדה ומת הולד תוך שלשים יום והיא תובעת מזונות ממה שהכניסה ועוד טוענת כיון שאין יכול ליבם כשיגדיל דשמא בן קיימא ילדה שיפקדו נכסי בעלה ביד איש נאמן עד שיגדיל ויחלוץ או אם ימות שתגבה כתובתה וכו' תשובה וכו' אבל זאת נראה לי שנוטלת כתובתה לאלתר דאזלינן בתר רוב המצוי בזה ורוב נשים ולד מעליא ילדן ונמצא הגיע עתה לגבות כתובתה ואין להקשות לכשתנשאי לאחר תטלי מ"ש ליכי דאטו אשה שנפל בעלה למים שאין להם סוף וכי לא תגבה כתובתה לעולם וכו' ומהני להוציא ממון אפילו למ"ד אין הולכין בממון אחר הרוב כדאיתא שילהי פירקא קמא דכתובות אם רוב ישראל ישראל למאי הלכתא להחזיר לו אבידה ופי' רבינו שלמה יצחקי ז"ל רבותא הוי שמוציאין מיד הישראל הזוכה בה וה"ל אמרי' בפרק המוכר פירות וכ"ש הכא להחזיק שטר העומד ליגבות כגבוי דמי וכו' וכתובה היינו טעמא דאלים מעשה ב"ד דכתובתה כמוחזקת היא וכו'.

ז. תלמוד בבלי מסכת סוטה דף כה עמוד א

מתו בעליהן עד שלא שתו - ב"ש כו'. במאי קמיפלגי? בית שמאי סברי: שטר העומד לגבות כגבוי דמי, וב"ה סברי: שטר העומד לגבות לאו כגבוי דמי.

ח. תוספות מסכת בבא בתרא דף לב עמוד ב ד"ה והלכתא נוותי'

ונראה לר"י דהיינו טעמא דהלכתא בארעא כרבה וכתב יוסף בזווי משום דאמר' מיגו לאוקמי ממונא ואית לן לאוקמי ארעא בחזקת מרה דקיימא השתא ובהכותב (כתובות דף פה. ושם) דאמר מיגו דיכלי למימר לא היו דברים מעולם יכלי למימר הני סיטראי נינהו אף על גב דמיגו להוציא לא אמרינן שאני התם דאיכא שטרא.

ט. כנסת הגדולה מהדורה בתרא הגהות בית יוסף חושן משפט סימן מד

ובתשו' להרמב"ן ז"ל סימן ק"ו וכו'. אמר המאסף: שם השיב הרב בלשון הזה ולא מרעינן לשטרא בחשש כזה לפי שהשטר הוא מוחזק ביד המלוה וכאלו הממון הכתוב בו מוחזק בידו כדמשמע מההיא דשבועות הדיינין דסטראי נינהו דאסיקנא דכי פרעיה בין דידיה לדידיה א"נ באפיה סהדי ולא אידכ' ביה פרעון אלא במתנה ואף על גב דק"ל דמגו לאפוקי ממונא לא אמרינן. וטעם דמילתא משום דשטרא דמוחזק הוא וכאלו הממון הכתוב בו מוחזק ביד המלוה ואוקמי ממונא הוא. ע"כ.

א. תלמוד בבלי מסכת כתובות דף ט עמוד ב

אמר אביי, אף אנן נמי תנינא: בתולה נשאת ליום הרביעי; ליום רביעי אין, ליום חמישי לא, מאי טעמא? משום איקרורי דעתא; ולמאי? אי למיתב לה כתובה, ניתב לה! אלא לאוסרה עליו, ודקא טעין טענה, מאי לאו דקטעין טענת פתח פתוח! לא, דקטעין טענת דמים.

ב. תוספות מסכת כתובות דף ט עמוד ב ד"ה אי למיתב

אי למיתב לה כתובה כו' - משמע אם היה בא לב"ד היה נאמן להפסידה כתובתה אף על פי שלאוסרה עליו לא היה נאמן משום דאית לן למימר דשמא אינו בקי בפתח פתוח ואוקמה בחזקת היתר אבל מ"מ כתובתה הפסידה אף על פי שיש לנו לומר שהוא טועה בפתח פתוח דאית לן למימר אוקי ממונא בחזקת מריה וקשה דאמאי מפסידה כתובתה והא הוה ספק ספיקא ספק אי הוא בקי בפתח פתוח אם לאו ואם תמצא לומר פתח פתוח הוה ספק באונס ספק ברצון דאפי' אשת כהן באונס לא מפסדה כתובתה ואין לומר דאפי' בספק ספיקא מפסדה כתובתה משום דמוקמינן ממונא בחזקתיה דהא לקמן (דף יב:) גבי משארסתני נאנסתי והוא אומר לא כי אלא עד שלא ארסתיד נאנסת והיה מקחי מקח טעות ואיכא מאן דמפרש לקמן (דף יא:) מקח טעות ממאיתים אבל מנה אית לה אלמא משום דבאותו מנה הוי ספק ספיקא לא מפסדה דספק קודם שנתארסה ספק אחר שנתארסה ואם תמצא לומר אחר שנתארסה אימור באונס הוה דאי אמרת דאפי' בספק ספיקא מפסדה אמאי אית לה אפי' מנה וי"ל דלא חשיב ספק ספיקא כהאי גוונא משום דהאי ספיקא שמא באונס היה לא חשיב ספיקא גמורה למיתב לה כתובה דאימור קודם שנתארסה נאנסה וכו'.

ג. חדושי הרמב"ן מסכת כתובות דף יב עמוד א

ועיקר הפי' דהא דאמרינן וליחוש שמא תחתיו זנתה לאו לאוסרה עליו קאמרינן אלא להפסידה כתובתה, דודאי אפילו כל היום אתה מרבה ספיקי ספיקות אבדה כתובתה אם אינה טוענת דאמרינן המוציא מחברו עליו הראיה והרי בעולה לפניך, ואפילו לר"ג דעד כאן לא קאמר ר"ג איהי מהימנא אלא היכא דאיהו שמא ואיהי ברי אבל בברי וברי לא אמר, והכא באומרת בתולה שלימה נבעלתי או בשותקת עסקינן וכו'.

ד. רא"ה מסכת כתובות דף י עמוד א

ומיהו מסתברא לפום לישנא דרב יהודה דאכולה קאמר, דקאמר סתמא הפסידה כתובה, ודין הוא שלא נאמרו שני ספיקות להקל אלא באיסורין, אבל בממון המוציא מחבירו עליו הראיה, וכיון דכן תיתי ראייה דלא זינתה תחתיו ברצון, וכל היכא דלית לה ראייה פסדא. ומסתברא דר' אלעזר נמי אית ליה כרב יהודה, ומר אמר חדא ומר אמר חדא ולא פליגי וכו'.

ה. תלמוד בבלי מסכת בבא קמא דף מו עמוד א

המוכר שור לחבירו ונמצא נגחן, רב אמר: הרי זה מקח טעות, ושמואל אמר: יכול שיאמר לו לשחיטה מכרתיו לך. אמאי? וניחזי אי גברא דזבין לרדיא, אי גברא דזבין לנכסתא! לא צריכא, בגברא דזבין להא ולהא וכו' רב אמר:

י. תוספות מסכת כתובות דף ט עמוד ב ד"ה לא דקא

אבל קשה דליהמנה במגו דאי בעיא אמרה מוכת עץ אני אפי' לרבנן דלקמן (דף יא): דאמרי מוכת עץ כתובתה מנה דאין זה מגו דאינה רוצה להפסיד כלום מכתובתה מ"מ נאמנת במגו דאי בעיא אמרה מוכת עץ אני תחתך ונסתחפה שדהו לכך נראה דהוי מגו במקום חזקה דאין אדם טורח בסעודה ומפסידה אף על גב דבעי' היא בפ"ק דבבא בתרא (דף ה: ושם) אי אמרינן מגו במקום חזקה או לא שמא חזקה דהכא עדיפא ואי לא אמרינן מגו להוציא אתי נמי שפיר.

יא. חדושי הרשב"א מסכת כתובות דף ט עמוד ב

ואף על גב דאיכא שטר כתובה אפוקי ממונא הוא, ולא דמי לההיא דאמרינן בפי' שבועת הדיינין (מ"ב א') בענין ההוא דאמר ליה לחבריה הב לי מאה זוזי דמסיקנא בך והא שטרא א"ל ולא פרעתך בפני פלוני ופלוני א"ל הנהו סטראי נינהו ואמר רב פפא איתרע שטרא והני מילי דא"ל פרעתך בפני פלוני ופלוני אבל שלא בעדים לא מגו דאי בעי אמר לא היו דברים מעולם כי א"ל סטראי נינהו מהימן דאלמא כל לאוקומי שטרא לאו אפוקי ממונא חשבינן ליה, דהא ליתא דהתם היינו טעמא משום דההוא שטרא שעת הכושר הוה ליה אבל הכא אם איתא דזינתה תחתיו שטרא כמאן דליתא דמי דלא חל שעבודא דשטרא כלל, ואי נמי אם זינתה קודם שנתארסה לא חל שטרא כלל למ"ד כנסה בחזקת בתולה ונמצאת בעולה אין לה כתובה כלל וקיי"ל כותיה.

יב. שו"ע חו"מ הלכות טוען ונטען סימן עה סעיף ט

מנה לי בידך שהלוייתך או שהפקדתי בידך, והלה אומר: איני יודע אם הלוייתי או אם הפקדתי בידך, ישבע היסת שאינו יודע, ופטור. ואם בא לצאת ידי שמים, ישלם. ואפילו אם טען תחלה טענת ברי אין לך בידך, וכשחייבוהו לישבע היסת חזר וטען: איני יודע אם הלוייתי או אם הפקדתי אצלי, נשבע היסת שאינו יודע, ופטור. מנה לי בידך שהלוייתך או שהפקדתי בידך, והלה אומר: יודע אני שהלוייתי מנה או שהפקדתי אצלי ואיני יודע אם החזרתי לך אם לאו, חייב לשלם, ואין התובע צריך לישבע אפילו שבועת היסת. אבל אם ירצה, יחרים חרם סתם על כל מי שנוטל ממונו שלא כדין.

יג. שו"ת הרשב"א חלק א סימן תא

ותדע לך עוד דהא ספק ספקא עדיף כרוב. ואפשר דאלים התרו יותר מרוב. דהא רבי יהושע לגבי יוחסין פסיל בחד רובא ומכשר ספק ספקא. וכיון שכן כי היכי דאזלינן בתר רובא להתיר בכל איסורין שבתורה ואפילו בדאיתחזק איסור כגון חתיכת איסור שנתערב בשתים של התר הוא הדין בתרי ספיקי דשריא ואפי' בדאיתחזק איסורא.

יד. תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף ג עמוד ב

שלשה מנל? דתנו רבנן: ונקרב בעל הבית אל האלהים - הרי כאן אחד, עד האלהים יבא דבר שניהם - הרי כאן שנים, אשר ירשיען אלהים - הרי כאן שלשה, דברי רבי יאשיה. רבי יונתן אומר: ראשון תחילה נאמר, ואין דורשין תחילות, אלא: עד האלהים יבא דבר שניהם - הרי כאן אחד, אשר ירשיען אלהים - הרי כאן שנים, ואין בית דין שקול - מוסיפין עליהן עוד אחד, הרי כאן שלשה וכו' ואלא האי לנטות מאי עביד ליה? מוקים לה בדיני נפשות. אבל בדיני ממונות לא? אלא הא דתנן: שנים אומרים זכאי, ואחד אומר חייב - זכאי. שנים אומרים חייב ואחד אומר

זכאי - חייב. נימא דלא כרבי יאשיה! - אפילו תימא רבי יאשיה, מייתי לה בקל וחומר מדיני נפשות. ומה דיני נפשות דחמירי, אמר רחמנא: זיל בתר רובא, דיני ממונות - לא כל שכן?

טו. תוספות מסכת סנהדרין דף ג עמוד ב ד"ה דיני ממונות

דיני ממונות לא כ"ש - תימא דברישי המוכר פירות (ב"ב דף צב:). קאמר שמואל דאין הולכים בממון אחר הרוב ואמאי לא נילף בק"ו מדיני נפשות כדאמר הכא ואין לומר דדיני נפשות גופייהו לא אזלינן בתר רובא דליתיה קמן אלא ברובא דאיתיה קמן דהא בריש פרק סורר ומורה (לקמן דף סט.) משמע דבכל דוכתא אזלינן בתר רובא בדיני נפשות כגון רוב נשים לט' ילדן ורובא דאינשי דטעו בעיבורא דירחא וצ"ל דרובא לרדיא זבני לא חשיב כי הנך רובא הלכך לא סמכינן אהך רובא בדיני ממונות.

טז. תלמוד בבלי מסכת קידושין דף נ עמוד ב

איתמר, רב הונא אמר: חוששין לסבלונות; וכן אמר רבה: חוששין לסבלונות וכו' מאי הוי עלה? אמר רב פפא: באתרא דמקדשי והדר מסבלי - חיישינן, מסבלי והדר מקדשי - לא חיישינן. מקדשי והדר מסבלי, פשיטא! לא צריכא, דרובא מקדשי והדר מסבלי, ומיעוטא מסבלי והדר מקדשי, מהו דתימא ניחוש למיעוטא, קא משמע לך.

יז. תוספות מסכת קידושין דף נ עמוד ב ד"ה ה"ג מקדשי

ור"ח גרס איפכא לא צריכא דרובא מסבלי והדר מקדשי ומיעוט מקדשי והדר מסבלי מהו דתימא לא ניחוש למיעוטא פירוש שלא תהא מקודשת קמ"ל דחיישי' למיעוטא ותהא מקודשת והשתא ניחא דחיישינן למיעוטא משום חומר דאיסור אשת איש.

יח. ר"ן (על הרי"ף) מסכת קידושין דף כב עמוד א

אבל הגאונים ז"ל גורסין לא צריכא דרובא מסבלי והדר מקדשי ומיעוטא מקדשי והדר מסבלי מהו דתימא לא ניחוש למיעוטא קמ"ל וכך כתובה בהלכות ולפי גרסא זו לעולם חיישינן אלא באתרא דכולהו מסבלי והדר מקדשי והיינו טעמא דנהי דבעלמא לא חיישינן למיעוטא הכא חיישינן לפי שאין רוב זה קבוע ומחוייב דומיא [יבמות דף קיט א] דרוב נשים מתעברות ויולדות ומיעוט מפילות שהוא רוב קבוע מצד טבע העולם אבל רוב זה שאינו אלא מצד המנהג והמנהג עשוי להשתנות אין זה רוב חשוב שלא לחוש למיעוטו:

יט. מלחמת ה' מסכת קידושין דף כב עמוד א

אבל הטעם לשאלה זו שאין רוב זה דומה לפלוגתא דר"מ וחכמים דהתם רוב חיוב וטבע הוא וא"א אלא כן אבל כאן אינו אלא מנהג ופעמים הרבה שאדם נוהג כמנהג המיעוט לפיכך במקום איסור אשת איש החמירו לחוש:

כ. חדושי הריטב"א מסכת קידושין דף נ עמוד ב

ואי קשיא לך והא קיימא לך כרבנן דלא חיישינן למיעוטא אפילו לחומרא, איכא למימר דהתם הוא ברובא דבחיוב וטבע שאינו תלוי ברצון כגון ההיא דקטן וקטנה שחולצין ומייבמין ולא חיישינן לסריס ואיילונית דהוו מיעוטא, וכההיא דאמרינן דרוב נשים מעוברות יולדות ומיעוט מפילות, אבל ברוב התלוי במנהג שאינו חיוב וכל אדם שרוצה יכול לנהוג כמנהג המיעוט ודאי חוששין למיעוט לחומרא, שהרי כיון שהדבר תלוי בדעת פעמים שאדם נוהג כמנהג המיעוט.

כא. תלמוד בבלי מסכת בבא בתרא דף ה עמוד ב

אמר ריש לקיש: הקובע זמן לחבירו, ואמר לו פרעתיך בתוך זמני - אינו נאמן, ולואי שיפרע בזמנו. אביי ורבא דאמרי תרווייהו: עביד איניש דפרע בגו זימניה, זימנין דמתרמו ליה זוזי, אמר: איזיל איפרעיה כי היכי דלא ליטרדן.

כב. שיטה מקובצת מסכת בבא בתרא דף ו עמוד א

עוד כתוב שם וקצת נראה דלא קשה מידי דהא פשיטא דחזקה עדיפא ממגו דמגו להוציא לא אמרינן ועל ידי חזקה זו אנו מוציאים וכו' עד כאן מגליון תוספות.

כג. שו"ת מהרי"ק סימן עב

ידוע הוא כי כמה חזקות יש בתלמיד בתלמוד אשר מחמתם מוציאים ממון כגון חזקה דר"ל פ"ק דב"ב (דף ה) וחזקה דאין העדים חותמים על השטר אלא א"כ נעשה בגדול בפ"ב דכתובות (דף יט) וכהנה רבות ולא אמר דחזקה דאוקי ממונא בחזקת מריה תעמוד מנגד והטעם נכון למבין כי אין לומר אוקי ממונא בחזקת מריה אלא כנגד חזקה דאתיא ממילא כגון חזקת הגוף אבל היכא שהחזקה באה מחמת טעם כגון חזקה דאין אדם פורע בתוך זמנו או חזקה דאין אדם שותה בכוס אלא א"כ בודקו דפרק המדיר (דף עה) פשיטא שאין חזקת ממון עומדת כנגדו שהרי בהיות החזקה ההיא אמיתית אין חזקת ממון כלום דא"כ הוא דלא פורעו שהרי בתוך זמנו הוא נמצא זה מחזיק בממון שלא כדין וכן כולם וכו'.

אבל במקום חזקת הגוף פשיטא דחזקת ממון מהני כנגד חזקת הגוף כגון אוקי בחזקת בתולה שהרי נולדה בתולה ואף על גב דבעולה לפנינו אין אלא מטעם דאין לנו לבדות הנולד וההשתנות אלא משעת ראותינו אותו וכדילפינן לה פ"ק דחולין (דף י') מדכתיב ויצא הכהן מן הבית וכו' ומשום כך דין הוא דאיכא למימר אוקי ממונא בחזקת מריה כנגדה. דכ"כ אין לנו לבדות ההשתנות ממון מיד בעליו כי אם באשר יוכרח אבל כנגד חזקות התלויה בסברא דקים להו לרבנן דהכי הוא פשיטא דלא תעמוד חזקת ממון כדפיי לעיל וראיה יש מפרק המדיר ונלאיתי להאריך.

כד. תלמוד בבלי מסכת בבא בתרא דף לה עמוד ב

אמרי נהרדעי: אם בא אחד מן השוק והחזיק בה - אין מוציאין אותה מידו, דתני רבי חייא: גזלן של רבים לאו שמיא גזלן. רב אשי אמר: לעולם שמיא גזלן, ומאי לא שמיא גזלן? שלא ניתן להשבון.

כה. רשב"ם מסכת בבא בתרא דף לה עמוד ב

רב אשי אמר לעולם גזלן של רבים שמיא גזלן - הואיל ולא טעין מידי ומוציאים מידו ומעמידין אותה בפני שנים הראשונים שיש להם טענת אבות. ומאי לא שמיא גזלן - דקאמר רבי חייא לא להקל עליו בא לפטרו מלשלם אלא להחמיר עליו ולומר דלא ניתן להשבון לא מיכפר בהשבה דאינו יודע למי ישיב דמאחר שבא לידו צריך להשיב לבעלים ולא להוציאה מתחת ידו ולהפקירה לשנים הראשונים וכל מאן דאלים גבר כדפסקינן לעיל ואי תפסינן לא מפקינן כל שכן זה שבתורת גזל בא לידו והוא צריך להוציאה מתחת ידו ואינו יודע למי ישיב והכי נמי אמרינן בהמוכר את הספינה (לקמן / בבא בתרא / דף פח:) א"ר לוי קשה עונשן של מדות מעונשן של עריות ומפרש התם אפשר בתשובה והכא לא אפשר בתשובה דהמוכר במדה וגזל

לרבים שאינו יודע למי ישיב ואלבא דרב אשי איירי נמי ר' חייא במוכר במדה שאינה ישרה לרבים כן נראה בעיני שיטה זו.

כו. תלמוד בבלי מסכת בבא מציעא דף קטז עמוד ב

משנה/. הבית והעלייה של שנים שנפלו, שניהם חולקין בעצים ובאבנים ובעפר, ורואין אלו אבנים העשויות להשתבר. אם היה אחד מהן מכיר מקצת אבניו - נוטלן, ועולות לו מן החשבון.

גמרא וכו' אם היה אחד מהן מכיר כו'. והלה מה טוען? אי דקאמר אין - פשיטא, ואי לא אמר אין - למה נוטל? אלא, דאמר ליה: איני יודע. לימא תהוי תיובתא דרב נחמן, דאיתמר: מנה לי בידך והלה אומר איני יודע, רב הונא ורב יהודה אמרי: חייב, רב נחמן ורבי יוחנן אמרי: פטור. - כדאמר רב נחמן: כגון שיש עסק שבועה ביניהן וכו'.

כז. תוספות מסכת בבא מציעא דף קטז עמוד ב ד"ה לימא תיהוי

לימא תיהוי תיובתא דר"נ - דאמר פטור ואף על גב דטעמא דר"נ משום דאוקי ממונא בחזקת מריה והכא אוקימנא דקיימי ברה"ר או בחצר שאינה של שניהם שאין האחד מוחזק יותר מחבירו מ"מ בהכי חשיב מוחזק שאנו יודעין שהחצי שלו לכך פריך שפיר ועוד דבפ' השואל (לעיל דף צח: / צז: / ושם) פירש דכל ממון המוטל בספק חשיב כאילו שניהם מוחזקים בו.

כח. רמב"ם הלכות טוען ונטען פרק ו הלכה א

בעלי דינין שבאו לבית דין טען האחד ואמר מנה יש לי אצל זה שהלויתיו או שהפקדתי אצלו או שגזל ממני, או שיש לי אצלו בשכר וכן כל כיוצא בזה, והשיב הנטען ואמר איני חייב כלום, או אין לך בידי כלום, או שקר אתה טוען, אין זו תשובה נכונה אלא אומרים בית דין לנטען השב על טענתו ופרש התשובה כמו שפירש זה טענתו ואמור אם לוית ממנו אם לא לוית, הפקיד אצלך או לא הפקיד, גזלתו או לא גזלתו, שכרתו או לא שכרתו, וכן שאר הטענות, ומפני מה אין מקבלים ממנו תשובה זו, שמא טועה הוא בדעתו ויבא להשבע על שקר שהרי אפשר שהלוהו כמו שטען והחזיר זה את החוב לבנו או לאשתו או שנתן לו במתנה כנגד החוב וידמה בדעתו שנפטר מן החוב, לפיכך אומרים לו היאך תאמר איני חייב כלום שמא אתה מתחייב מן הדין לשלם ואין אתה יודע אלא הודע לדיינין פירוש הדברים והם יודיעוך אם אתה חייב או אין אתה חייב וכו'.

כט. תלמוד בבלי מסכת כתובות דף טו: - טז.

מתני'/. האשה שנתארמלה או שנתגרשה, היא אומרת בתולה נשאתני, והוא אומר לא כי, אלא אלמנה נשאתיך, אם יש עדים שיצאת בהינומא וראשה פרוע - כתובתה מאתים וכו' גמי וכו' וכיון דרוב נשים בתולות נישאות, כי לא אתו עדים מאי הוי? אמר רבינא, משום דאיכא למימר: רוב נשים בתולות נישאות ומיעוט אלמנות, וכל הנשאת בתולה יש לה קול, וזו הואיל ואין לה קול - איתרע לה רובא. אי כל הנשאת בתולה יש לה קול, כי אתו עדים מאי הוי? הנך סהדי שקרי נינהו! אלא אמר רבינא: רוב הנשאת בתולה יש לה קול, וזו הואיל ואין לה קול - איתרע לה רובא.

ל. תוספות מסכת כתובות דף טז עמוד א ד"ה כיון דרוב

כיון דרוב נשים בתולות נישאות כי ליכא עדים מאי הוי - לרב פריך דאית ליה הולכין בממון אחר הרוב.

לא. תוספות ישנים שם

אפשר דאפילו לשמואל הוה לן למיזל בתר רובא ולא אחר חזקת ממון, כיון דחזקת הגוף מסייע לרוב, ופריך שפיר אפילו אליביה דשמואל, וקאי אמאי דאמרינן לעיל כיון דרוב נשים בתולות נישאות, הוי ליה ברי דידיה כי שמא, ובבריא ושמא פסק שמואל כר"ג הכא דמהני לה חזקת הגוף הכא דמהני לה חזקת הגוף לחד לישנא, להכי פריך וניזיל בתר רובא דס"ד דהוי רוב גמור.

לב. תלמוד בבלי מסכת כתובות דף יב עמוד ב

גמ'. אתמר: מנה לי בידך, והלה אומר איני יודע, רב יהודה ורב הונא אמרי: חייב, ורב נחמן ורבי יוחנן אמרי: פטור. רב הונא ורב יהודה אמרי חייב, ברי ושמא - ברי עדיף; רב נחמן ורבי יוחנן אמרי פטור, אוקי ממונא בחזקת מריה. וכו' לימא, רב יהודה ורב הונא דאמרי כר"ג, ורב נחמן ורבי יוחנן דאמרי כרבי יהושע! אמר לך רב נחמן: אנא דאמרי אפילו כרבן גמליאל, עד כאן לא קאמר ר"ג התם - אלא דאיכא מגו, אבל הכא מאי מגו איכא? אי נמי, עד כאן לא קאמר רבן גמליאל התם - אלא דאמרינן אוקמה אחזקה, אבל הכא מאי חזקה אית ליה להאי?